

välja president, följande år sände man honom till statsenaten och 1843 till kongressen i Washington. Här visste han likaledes att förskaffa sig anseende genom frisinne, praktisk blick och stor talgåfva och blef nu bekant i hela unionen såsom en betydande parlamentarisk förmåga.

I kongressen gjorde sig redan motsatserna mellan de sydliga och nordliga staterna med afseende på slaffrågan häftigt gällande. De sydliga länderna ville i strid mot författningen alt mer och mer utbreda slafveriet och i hvarje nytt till unionen sig anslutande territorium veta det samma erkänt såsom egande rättsligt bestånd. Så i Texas, Arkansas, Florida m. fl. I missouri-kompromissen af 1820 var likväl genom ömsesidig öfverenskommelse mellan syd- och nordstaterna fastställt: »att slafveriet icke finge utsträckas längre mot norr än 30°—36° af parallelkretsen, och att det i hela det af Frankrike afträdda Louisiana skulle vara för alltid förbjudet.»

Likväl kränkte slafhandlarne fortfarande detta fördrag och visste att slutligen helt och hållet reducera det till noll och intet värde genom sin öfvermakt i kongressen och emedan presidenterna blott voro personer, som delade deras tänkesätt.

I denna fråga äfvensom i afseende på tulltariffen intog Johnson en mera förmedlande, försonande ställning och tillvann sig därigenom till och med aktning af båda de motsatta partierna.

I kongressen lärde Johnson äfven att känna sin senare kollega Lincoln, och båda visste att ömsesidigt uppskatta hvarandra, om de också icke öfverensstämde i alla politiska och sociala frågor. Båda männen hade, oaktadt sin fattigdom och sin fullständiga brist på skolbildning, blott genom sina framstående själsgåfvor inom kort tid gjort en så lysande bana. Nu tvang dem icke blott deras törst efter vetande utan äfven deras höga officiella ställning till rastlösa studier i historia, politik och rättskunskap. Johnson utmärkte sig äfven liksom Lincoln genom en energisk viljekraft och karaktärsstyrka. Utan fruktan för tadel och misshag uttalade han städse oförtäckt sin åsigt om samtliga lagförslagen och stridsfrågorna. Därvid höll han troget vid unionen och ville veta dess utöfvande makt försäkrad och oantastad såsom de enskilda staternas centralregering, under det sydstaternas öfrige deputerade sökte att intrassla härfvan och förordade en de enskilda staternas suveränitet, så att förbundsregeringen